

Mi „Štajerca“ ne opustimo, če si Vi g. Bohanec in Vaši Fihposarji še toliko prizadevate, in čeprav vse zlodje pokličete na pomoč. Dokler ga bodete Vi brali, se za njega zanimali, in ga celo v žepi na Vaši srčni strani skrivali, tako dolgo bomo tudi mi smeli njegove dobre nauke poslušati. — Mi, mi, „Štajerčevi“, ne pa „Fihposarji“ gremo naprej, zato pa nas možje teme tako črtijo. Tema se pač mora luči umakniti!

Pravi fantje iz fare.

Gospod okrajni glavar, grof Attems se je preselil zadnji četrtek v Maribor. Na kolodvor se je prišlo od njega poslavljat razven ptujskih gospodov tudi mnogo občinskih predstojnikov ptujskega okraja. Pač krasno spričevalo za gospoda glavarja in za njegovo delovanje v prid kmetom!

Spodnja Voličina. Ljubi „Štajerc“! Prosim Vas zopet za „Štajerca“, ker sem naročen za celo leto in sem ga tudi plačal. Žena moja mi ga je na 2. februarja poslala nazaj v Ptuj, ker smo imeli misijon, in so častiti gospodje misijonarji v spovednici moji ženi naročili, da mora meni zabraniti „Štajerca“ in mi ga odposlati nazaj. Rekli so ji, da mi mora prigovarjati, naj se naročim raji na „Slovenskega Gospodarja“ ali pa na „Naš Dom“, drugače ne bodem zveličan. Pa saj Vam je to tak znano, kaj mi naročniki „Štajerca“ moramo trpeti. Jaz pa ga bodem vendar le bral, našega ljubega „Štajerca.“ Najsrčnejši pozdrav Vam gospodje, pošilja . . . (Op. ured. tukaj stoji ime!) Prosim pošljite prihodnjic dve številki gotovo! Spodnja Voličina dne 6. junija 1902. (Opomba uredništva: Take agente toraj imaš ljubi, ljubi „Gospodar“ in pa ti „Fihpos“. Zares krasno! To pismo, — ako hočeš „Fihpos“ bodemo ti je poslali — govori več, kakor nam je treba, da zvemo, kako se širijo klerikalni časopisi. Znabiti je dobijo v kratkem gospod knezoškof v roke. Radovedni smo namreč, kaj pa oni o tem mislijo!)

Telegram: Stoklas v Leskovcu je rekel, da se bode poboljšal, trdi pa vendar ta klerikalna moč, da je njemu gospod okrajni glavar naročil, da mora on kot nadučitelj delati prošnje za brezobrestna posojila, „ker drugi v celem Leskovcu takih prošenj ne ve delati, in ne bodejo imele prošnje od drugega pisane nobenega uspeha.“ — Kjesidobiček. —

Zunanje novice.

Buri in Angleži so sklenili po dolgotrajni, malone tri leta trajajoči vojski mir. Buri so zgubili svojo prostost in morajo angležkega kralja Eduarda VII. pripoznati kot svojega vladarja. Oddati morajo takoj Angležem vse svoje puške in tope (kanone.) Kateri Bur bode od sedaj hotel nositi orožje, bode moral dobiti za to listek, s katerim se mu je to dovolilo, tako na primer kakor so pri nas orožni listki. Zares težki pogoji za te pridne in pogumne kmete v južni Afriki! Angleže pa velja ta mir več kakor sto tisoč ljudi in pa neštete milijone denarja, a za vse to še njim je morda najmanj, peče pa jih gotovo, da so s to vojsko, katero so iz gole lakomnosti povzročili,

zgubili svojo pošteno ime. Celi svet zaničuje danes to „prvo moč sveta.“ Ako bi bili Buri živeli pod kakim kraljem, potem bi se jim bilo gotovo od vseh drugih držav pomagalo, pa kdo se briga za prostega kmeta, ki ima svojo vlado? Kmet je pač kmet, in gospodje so gospodje. Stara pesem od nekdanj, a čudna da še ima veljavo v dandanajšnjih razsvetljenih časih!

Kronanje angležkega kralja Edvarda. Kraljevski par dospel v drugi polovici junija v Windsor za 8 dni, kjer se bodo vršile najsijajnejše dvorne veselice. 17. in 19. junija se vdeležita kralj in kraljica z vsem dvorom dirke v Ascotu. 27. junija se vrši kronanje vojaško parado in sijajnim obhodom. Kralj bo v orajnatu, pozneje pa v uniformi. Delajo se že velikanske priprave. Plemenitaši žrtvujejo milijone. Radi tega kronanja se je sklenil najbrž tudi mir v Južni Afriki z Buri tako hitro. Buri so bili pametni, da so sklenili ravno o tem ugodnem času mir, ker ne bi bil drugače dobili od Angležev v mirovni pogodbi še tega, kar se jim je dovolilo sedaj.

Straža na grobu. Blizu Toplic na Českem so pokopali pred šestimi tedni neko dekle Stingl. 29. p. m., pa sta prisopihali dve ženski blede in prestrašeni s pokopališča in sta trdili, da sta čuli iz groba umrle Stingl ječanje in praskanje. Radi tega se je zbralo na pokopališču ogromno ljudi z palčicami in dežniki in so hoteli odkopati grob navidezno mrtve Stingl. Šele iz Toplic došlo orožništvo je moglo razgnati množico. Tudi ponoči istega dne so prišli ljudje zopet na pokopališče in zopet jih je moral razpodi orožništvo. Sedaj je pokopališče zaprto, groba umrle Stingl pa straži redar.

Grozno mučeništvo. Iz Dallessa (Teksas) poročajo o strašnem umoru zamorca Dudley Morgana, ki je siloma onečastil neko belo ženo, soprogo delavca Mak Kaja in potem pobegnil. Zamorca so zasledovali tri mesarskimi psi in ko so ga dobili, so ga peljali čez železnico v Lansing. Že prej pa so brzojavili na vsi strani, tako da je čakalo na postaji 4000 oborožencev. Ti so peljali zamorca do hiše Mak Kaja, kjer je žena spoznala svojega napadalca. Potem so ga privezali na železen drog, izžgali mu oči, tudi po telesu so ga obžgali. Mučili so ga prav bestijalno, in sicer prav počasi. Šele ko se je zamorec onevestil, so ga deli na gorečo gromado, kjer so ga pustili tako dolgo, da je umrl. Žena Mak Kaja je ves čas gledala ta grozno mučenje. Žalostno je, da ni v vseh južnih državah sodišča, ki bi obsojalo to strašno linčanje (sodba, v kateri sodi ljudstvo samo in takoj obsodbo izvrši). V zadnjih petnajstih letih so belokožci usmrtili na ta način 2500 zamorcev.

Levinja za biciklistom. V Soleti se je pripetila nenavaden slučaj. Po cesti v Bern se je vozil kolesar. Naenkrat zapazi levinjo za seboj. Vozil je na vsa moč naglo, a levinja je svoje dirjanje tudi pospešila. Bil je že ves zasopljen in utrujen, še malo, in zrušil bi se bil na tla. Tedaj pa je počila puška in levinja je padla. Ubil jo je njen gospodar, posestnik menažerije, iz katere je bila ušla. Ta kolesar jo je pa gotovo pošteno pritiskal, še bolj kakor če bi bil na dirki.